Він начебто почув якийсь голос. А може, йому просто причулося? Силкуючись пригадати, як усе сталося, Джо Коллінз бачив себе у ліжку надто втомленим, щоб зняти з ковдри ноги у промоклих черевиках. Він придивлявся до брудної жовтої помережаної павутинням тріщин стелі — стежив, як крізь тріщини повільно і тужно крапля за краплею просочується вода.

Мабуть, це трапилося саме тоді. Коллінзу здалося, наче коло його ліжка виблискує якийсь металічний предмет. Він підвівся. На підлозі стояла якась машина, саме там, де раніше ніякої машини не було.

Спершу Коллінз здивувався, але тут десь здалеку незнайомий голос промовив: "Ну, ось! Здається, вже все!"

А може, це почулося йому. Проте машина, безсумнівно, стояла перед ним на підлозі.

Коллінз опустився навколішки, щоб роздивитися її. Машина була близько трьох футів завдовжки, завширшки і заввишки і тихо гуділа. Сіра зерниста її поверхня була абсолютно однакова з усіх боків, лише в одному кінці містилася велика червона кнопка, а в центрі — бронзова пластинка, на якій було вигравіювано: "Утилізатор класу А, серія А А 1256432". А нижче зазначалось: "Попереджаємо, що цією Машиною можна користуватись лише по класу А".

От і все.

Більше ніяких циферблатів, вимикачів, ручок та іншого приладдя, нічого, що, на думку Коллінза, має бути у кожної машини. Лише бронзова пластинка, червона кнопка і гудіння.

— Звідкіля ти узялася? — спитав Коллінз.

Утилізатор класу А гудів і далі. Насправді, Коллінз не чекав відповіді. Сидячи на краю ліжка, він у задумі розглядав утилізатор. Тепер перед ним поставало питання: що робити з машиною? Коллінз .обережно доторкнувся до червоної кнопки, хоча усвідомлював, що у нього немає ніякого досвіду роботи з машинами, які падають з неба. Що станеться, якщо натиснути на цю кнопку? Провалиться підлога? А може, маленькі зелені чоловічки зваляться зі стелі?

Зрештою, він майже нічим не ризикує. І Коллінз натиснув кнопку.

Нічого не сталося.

— Ну, що ж, спробуй зробити що-небудь,— сказав Коллінз, почуваючи себе трохи пригніченим. Утилізатор так само тихо гудів.

Гаразд, в усякому разі, машину завжди можна віддати в заставу. Чесний Чарлі дасть йому не менше долара лише за метал. Коллінз заходився піднімати утилізатор, але марно. Його не можна було зрушити з місця. Коллінз іще раз піднатужився скільки було сили, і йому пощастило підняти один кінець машини на дюйм над підлогою. Він опустив машину і, відсапуючись, сів на ліжко.

— Було б добре, якби ти прислав мені у поміч пару дужих хлопців,— звернувся Коллінз до утилізатора; І одразу гудіння стало іще сильнішим, і машина навіть почала вібрувати.

Коллінз чекав, але нічого не відбувалося. Інтуїтивно він простяг руку і тицьнув пальцем у червону кнопку.

Одразу ж перед ним з'явилися двоє кремезних чоловіків у грубих робочих комбінезонах. Вони зміряли утилізатор оціночним поглядом. Один із них сказав:

— Слава Богу, це маленька модель. За ті величезні важко як слід ухопитися.

Вони подивились на Коллінза, який уп'явся в них очима. Нарешті перший з двох промовив:

— Гаразд, приятелю, у нас мало часу, щоб бити тут байдики цілий день. Куди віднести утилізатор?

— Хто ви такі? — прохрипів нарешті Коллінз.

— Ми з такелажної фірми "Поуха Мінайл",— сказав один.— А прийшли тому, що ти просив такелажників, ось чого. Ну, так куди її?

— Ідіть,— сказав Коллінз.— Я вас потім покличу.

Такелажники знизали плечима і зникли. Коллінз кілька хвилин дивився на те місце, де вони тільки що стояли. Потім перевів погляд на утилізатор класу А, який знову мирно гудів.

Утилізатор? Він міг би придумати кращу назву для машини.

Скажімо, Виконавець Бажань.

Коллінз не був занадто вражений. Коли відбувається щось надприродне, лише тупі, розумово обмежені люди не в змозі прийняти явища такими, якими вони є. Коллінз, безсумнівно, до таких не належав. Він був прекрасно підготовлений до сприйняття чудес.

Мало не все життя він мріяв, сподівався, благав долю, щоб з ним трапилось щось незвичайне. У школі він мріяв, що прокинеться якось зранку і зрозуміє, що нудна необхідність вчити уроки відпала, оскільки вони вивчалися самі собою. В армії він мріяв, що якісь феї чи джини

підмінять його наряд і, замість того щоб марширувати у строю, він буде черговим по казармі.

— Я б хотів мати тисячу доларів дрібними купюрами з незареєстрованими номерами,— обережно промовив Коллінз. Коли гудіння посилилось, він натиснув кнопку. Велика купа брудних п'яти— і десятидоларових купюр виросла перед його очима. Хоча банкноти були не новенькі і не хрусткі, але, безсумнівно, то були гроші.

Коллінз жбурнув угору цілу жменю грошей і дивився, як вони повільно опускаються на підлогу, красиво устелюючи її. Потім знов улігся в ліжко і почав обдумувати плани.

Перш за все він вивезе машину з Нью-Йорка — мабуть, на північ штату, де допитливі сусіди не будуть сунути свого носа куди не слід. У цій справі прибутковий податок буде досить делікатною проблемою. Пізніше, коли все утрясеться, він зможе перебратися до центральних штатів або...

У кімнаті почувся якийсь підозрілий шум. Коллінз скочив на ноги. У стіні почав рости отвір, через який гість ломився до кімнати.

— Гей! Я в тебе нічого не просив! — крикнув Коллінз машині.

Отвір у стіні розширювався, у ньому виріс дебелий червонолиций чоловік, який сердито продирався до кімнати і вже наполовину висунувся із діри.

Раптом до Коллінза дійшло, що машини, як правило, мають власників. Будь-кому, хто володіє Виконавцем Бажань, не сподобається, якщо машина пропаде. І він піде на все, аби повернути її назад. Він може не зупинитися навіть перед...

— Захисти мене! — крикнув Коллінз утилізатору і з силою натиснув на червону кнопку.

З'явився маленький лисий чоловічок у яскравій піжамі, який сонно позіхав.

— Тимчасова служба охорони стін "Саніса Ліік",— сказав він, протираючи очі.— Я — Ліік. Чим можу бути вам корисним?

— Заберіть його звідси! — заверещав Коллінз. Червонолиций, шалено розмахуючи руками, вже майже зовсім виліз із стіни.

Ліік витяг з піжамної кишені якийсь яскравий металевий предмет. Червонолиций закричав:

— Зачекай! Ти не розумієш! Цей чоловік...

Ліік навів на нього металевий предмет. Червонолиций заверещав і щез. Через якусь хвильку зник і отвір у стіні.

— Ви убили його? — спитав Коллінз.

— Звичайно, ні,— відповів Ліік, кладучи до кишені свою металеву іграшку.— Я просто повернув його назад. Він не посунеться більше сюди цим шляхом.

— А це ваш утилізатор?

— Авжеж,— сказав Коллінз, обливаючись потом.

— А ви по класу А?

— Певна річ,— сказав Коллінз.— Інакше що б я робив з цією машиною?

— Не ображайтесь,— сонно мовив Ліік.— Це я так, по-дружньому.— Він повільно похитав головою.— І куди тільки вашого брата по класу А не заносить? Ви, мабуть, повернулися сюди, щоб написати історичний роман?

Коллінз лише загадково посміхнувся.

— Ну що ж, піду далі,— сказав Ліік, роздираючи позіхом рота.— День і ніч на ногах. У каменярні було б значно краще.

І він пропав, навіть не встигши закінчити позіху.

Дощ усе ішов, і із стелі крапало. З вентиляційної шахти почулося чиєсь мирне хропіння, Коллінз знов залишився сам зі своєю машиною.

І з тисячею доларів дрібними купюрами, що розлетілись по всій підлозі. Він ніжно поплескав по утилізатору. Ці самі, Що по класу А, непогано його зробили. Хочеш чого-небудь? Лише скажи вголос і натисни кнопку. Звичайно, справжній власник жалкує за ним.

У наступні кілька днів в житті Коллінза сталася різка зміна.

З допомогою такелажників фірми "Поуха Мінайл" він доставив утилізатор на північ, де купив невеличку гору в пустельній частині Адірондакських гір. Отримавши купчу, Коллінз заглибився у свої володіння на кілька миль від шосе. Двоє такелажників, обливаючись потом, тягли утилізатор і одноманітно лаялись, коли треба було продиратися крізь хащі.

— Поставте його тут і забирайтеся геть,— сказав Коллінз. За останні дні він став дуже впевненим у собі.

Такелажники втомлено зітхнули і зникли. Коллінз оглядівся навкруги. Кругом, скільки сягало око, стояли густі соснові і березові ліси. Повітря було вологе і запашне. У верховітті весело щебетали пташки, та інколи серед гілок пробігала білка.

Природа! Коллінз завжди любив природу. Ось чудове місце, щоб збудувати просторий, величний будинок з плавальним басейном, тенісним кортом і, можливо, з маленьким аеродромом.

— Я хочу будинок,— твердо промовив Коллінз і натиснув на червону кнопку.

З'явився чоловік в акуратному діловому сірому костюмі і в пенсне.

— Звичайно, сер,— сказав він, скошуючи примружене око на дерева, — але вам слід конкретизувати вашу ідею. Може, ви хочете щось у класичному стилі, скажімо, бунгало, ранчо, садибу, заміський особняк, палац? Або щось примітивне, як-от курінь чи іглу? По класу А ви можете збудувати собі і щось ультрасучасне, наприклад будинок з напівфасадом, або садибу в стилі Обтічної протяжності, або палац в стилі Мініатюрної Печери.

— Що ви сказали? — перепитав Коллінз.— Я не знаю. А що б ви порадили?

— Невеликий заміський особняк,— не роздумуючи відповів агент.— Як правило, починають саме з цього.

Коллінз хотів іще про щось запитати, але передумав. Усе йшло як по маслу. Ці люди вважали, що він — клас А і справжній власник утилізатора. Не було рації розчаровувати їх.

— Потурбуйтеся, щоб усе було в порядку,— сказав він.

— Звичайно, сер,— сказав агент.— Це входить в мої обов'язки.

Решту дня Коллінз провів, лежачи на кушетці і потягуючи

прохолодні напої, в той час як будівельна фірма "Максима Олф" постачала будівельні матеріали і зводила будинок.

Вийшла видовжена приземкувата будівля з двадцяти кімнат, яку Коллінз вважав дуже скромною. Садиба була побудована з найкращих матеріалів згідно з проектом Мига з Дегми; інтер'єр було виконано Тоуіджем; при будинку був плавальний басейн за проектом Мула і англійський парк, розбитий за ескізом Віеріена.

Під вечір роботу було закінчено, і невелика будівельна бригада поскладала свій інструмент і зникла.

Коллінз загадав своєму кухарю приготувати легку вечерю. Потім він сидів у просторій, прохолодній вітальні, роздумуючи над усім, що трапилось. Напроти нього на підлозі стояв і тихо гудів утилізатор.

Коллінз запалив дорогу сигару і вдихнув її аромат. Перш за все він рішуче відкинув втручання будь-яких надприродних сил. Різні духи або демони були тут ні при чому. Його садибу збудували звичайнісінькі люди, які сміялись, божились, лаялись як і належить людям. Утилізатор був звичайним науковим пристроєм, принцип дії якого був йому невідомим і який він навіть не намагався збагнути.

Чи міг утилізатор потрапити сюди з іншої планети? Навряд. Там не стали б вивчати англійську мову заради нього.

Мабуть, утилізатор перенісся з майбутнього. Але як?

Коллінз відкинувся на бильце крісла і затягнувся сигарою.

Яке ж воно прекрасне, це майбутнє, думав Коллінз. Машини — Виконавці Бажань! Який рівень цивілізації! Досить лише чогось захотіти, і будь ласка! Згодом вони, мабуть, будуть обходитись і без червоної кнопки. Тоді все відбуватиметься без будь-якого фізичного напруження.

Звичайно, йому слід бути дуже обачним. Адже є іще справжній власник машини, а також інші представники класу А, які не облишать спроби відібрати машину. Вірогідно, вона належала якомусь роду...

Краєм ока він помітив якийсь рух. Утилізатор дрижав, наче лист на вітру. Спохмурнівши, Коллінз підійшов до нього. Легка хмарка пару огортала вібруючий утилізатор. Здається, він перегрівся.

Тут йому впало в очі, що утилізатор значно зменшився в розмірах. Тепер він був не більше двох футів і зменшувався прямо на очах.

Власник! А може, ці — з класу А! Мабуть, це і є мікротрансформація, про яку говорив Ліік. Якщо зараз же не вжити якихось заходів, подумав Коллінз, його Виконавець Бажань стане зовсім маленький, а потім зникне зовсім.

— Служба охорони "Ліік"! — вигукнув Коллінз. Він натиснув на кнопку і хутко відсмикнув руку. Машина була дуже гаряча.

Ліік, у гольфах, спортивній сорочці і з ключкою в руках, з'явився в кутку кімнати.

— Скільки можна турбувати мене, коли я...

— Зроби що-небудь! — вигукнув Коллінз, показуючи на утилізатор, який був тепер не більше кубічного фута в об'ємі й аж пашів.

— Нічого не можу зробити,— сказав Ліік.— У мене патент тільки на спорудження тимчасових стін. Вам потрібно звернутися до спеціалістів з Мікроконтролю. Він вимахнув своєю ключкою і щез.

— Мікроконтроль! — крикнув Коллінз і протяг руку до кнопки. Але тут же відсмикнув руку. Тепер утилізатор був не більше чотирьох дюймів і розжарився до вишнево-червоного кольору. Кнопка зменшилась до розміру головки шпильки, і Коллінз майже не бачив її.

Коллінз обернувся, схопив подушку, навалився на машину і натиснув кнопку. З'явилася дівчина у рогових окулярах з блокнотом і олівцем напоготові.

— Кого ви хочете запросити? — незворушно запитала вона.

— Швидше, допоможіть мені! — заревів Коллінз, з жахом дивлячись на свій безцінний утилізатор, що ставав усе менше і менше.

Вона заглянула у блокнот.

— Містер Віс зараз у Минулому Умовному, а містер Ілгіс зводить оборонні споруди в Палеолітичній Європі. Якщо ви дуже поспішаєте, вам було б краще звернутись до Транзит-контролю. Це невелика фірма, але вони...

— Транзит-контроль! Гаразд, щезни! — Коллінз зосередив усю свою увагу на утилізаторі і придавив його обпаленою подушкою. Нічого не сталося. Утилізатор був тепер не більше кубічного дюйма,

На якусь мить у Коллінза промайнула думка махнути рукою на утилізатор. Мабуть, з нього досить. Можна продати будинок, меблі, вийде досить кругленька сума...

Ні! Він не встиг іще побажати собі чогось справді значного! І ніхто не може забрати у нього машину без боротьби!

Силкуючись не примружувати очі, він тицьнув у розпечену кнопку негнучким вказівним пальцем.

З'явився худорлявий дідок у пошарпаному одязі. Він тримав у руці щось схоже на яскраво розмальовану великодню писанку. Дід жбурнув її на підлогу. Яйце розкололось, і з нього з ревінням вихопився жовтогарячий дим, який одразу ж усмоктав мікроскопічний утилізатор. Велетенський клуб диму мало не задушив Коллінза. А утилізатор тим часом почав знову ставати таким, як був раніше.

Старий поривчасто кивнув головою.

— Можливо, ми працюємо не дуже ефектно, але цілком надійно,— сказав він, знову кивнув і щез.

Коллінзу почулося, наче десь іздаля до нього долітає чийсь сердитий голос.

Похитуючись од утоми, він опустився на підлогу перед машиною. Обпечений палець пекло і сіпало.

— Вилікуй мене,— промимрив він сухими губами і надавив на кнопку здоровою рукою. Утилізатор загудів дужче, а потім зовсім затих. Біль у пальці вщух; Коллінз подивився на нього і побачив, що від опіку нічого не залишилось — навіть рубця не було.

Коллінз плеснув собі чималу порцію коньяку і, не гаючи ні хвилини, ліг спати. Цієї ночі йому снилося, що його переслідує величезна буква А, прокинувшись, він не міг пригадати свій сон.

Через тиждень Коллінз зрозумів, що був необачний, коли побудував собі садибу в лісі. Йому довелося найняти цілий взвод охоронників, щоб не підпускали сторонніх, а мисливці намагались будь-що отаборитися в його англійському парку.

Окрім цього, Департамент державних зборів почав виявляти жвавий інтерес до його фінансових справ.

А головне, Коллінз зробив відкриття, що не такий уже він любитель природи. Пташки та білочки — усе це, звичайно, чудово, однак з ними не дуже поговориш. А дерева, хоча і надзвичайно красиві, ніяк не могли замінити товаришів по чарці.

Коллінз вирішив, що у душі він — людина міська.

Саме тому з допомогою такелажників з "Поуха Мінайл", будівельної фірми "Максима Олф", Бюро миттєвих подорожей "Ягтон" і чималих грошових сум, вручених кому слід, Коллінз перебрався до маленької центральноамериканської республіки. Оскільки клімат тут тепліший, а прибуткового податку не стягали взагалі, він збудував собі великий палац з усіма необхідними аксесуарами: стайнею, псарнею, павичами, служками, механіками, охоронниками, музикантами, танцівницями,— одним словом, усім, що має бути в будь-якому палаці. У Коллінза пішло два тижні на те, щоб ознайомитись зі своїм новим житлом.

Деякий час усе йшло нормально.

Якось уранці Коллінз наблизився до утилізатора з бажанням попросити спортивний автомобіль або невелику череду племінної худоби. Він нагнувся до сірої машини, простяг руку до червоної кнопки...

І утилізатор відскочив від нього.

Спочатку Коллінзу здалося, що у нього починаються галюцинації, і він уже майже поклав собі кинути пити шампанське перед сніданком. Коллінз ступив уперед і потягнув рукою до червоної кнопки.

Утилізатор спритно вивернувся з-під його руки і кинувся підтюпцем з кімнати.

Коллінз метнувся скільки стало сили за ним, проклинаючи власника і всіх представників класу А. Мабуть, саме про таке одушевления говорив Ліік. Власникові якимсь чином удалося наділити машину рухливістю. Та це не мало ніякого значення. Треба будь-що наздогнати машину, натиснути на кнопку і викликати спеціалістів з Контролю одушевления.

Утилізатор мчався по залу, Коллінз — слідом. Молодший дворецький, який начищав масивну золоту ручку, так і закляк роззявивши рота.

— Зупиніть її! — крикнув Коллінз.

Молодий дворецький незграбно зробив крок уперед, переймаючи утилізатор. Машина спритно вивернулась і стрілою помчала до виходу.

Коллінз устиг вимкнути рубильник, і двері з гуркотом зачинились.

Утилізатор розігнався і прохопився крізь зачинені двері. Опинившись надворі, він перечепився через садовий шланг, але швидко відновив рівновагу і побіг у поле.

Коллінз кинувся за ним. Якби тільки він міг хоч трохи наблизитись...

Раптом утилізатор підстрибнув угору, на хвилю завис у повітрі, а потім упав на землю. Коллінз метнувся до кнопки. Утилізатор вивернувся, розбігся і знову підстрибнув. Деякий час він висів фунтів на двадцять над головою Коллінза, потім підлетів ще на кілька фунтів, зупинився, шалено закрутився і впав.

Коллінз боявся, що машина підстрибне втретє і летітиме все вище.

Коли утилізатор опинився на землі, Коллінз уже був готовий до цього. Він зробив удаваний випад і зненацька натиснув на кнопку. Утилізатор встиг вивернутись.

— Контроль одушевлення! — переможно вигукнув Коллінз.

Почувся тихий вибух, і утилізатор слухняно завмер. У нього не залишилося ніяких ознак одушевлення.

Коллінз витер піт з лоба і сів зверху на машині. Вороги підступають усе ближче. Треба якнайшвидше, поки є нагода, побажати чогось незвичайного.

Хутко, одне за одним, він попросив п'ять мільйонів доларів, три діючих нафтових свердловини, кіностудію, бездоганне здоров'я, іще двадцять п'ять танцівниць, безсмертя, спортивний автомобіль і череду племінної худоби.

Йому здалося, наче хтось хмикнув. Коллінз огледівся навкруги. Нікого немає. Коли він знову обернувся, утилізатор щез.

Коллінз стояв широко розкривши очі від подиву. Наступної хвилини він також щез.

Коллінз розплющив очі і побачив, що стоїть біля столу. За столом сидів кремезний червонолиций чоловік, який раніше намагався продертися до нього в кімнату крізь стіну. Чоловік зовсім не здавався сердитим. У нього був скоріше умиротворений, навіть меланхолійний вигляд.

Якусь хвилину Коллінз стояв мовчки; йому було жаль, що усе скінчилося. Власник і клас А кінець кінцем впіймали його. Але усе це було просто чудово!

— Ну, — нарешті вимовив Коллінз, — машина тепер знову ваша, чого ви хочете від мене?

— Моя машина? — перепитав червонолиций, недовірливо поглядаючи на Коллінза.— Це не моя машина, сер. Зовсім ні.

Коллінз уп'явся очима у співбесідника.

— Не треба мене дурити, містере. Ви з класу А і хочете зберегти свою монополію, адже так?

Червонолиций відклав аркуш паперу, який він проглядав.

— Містере Коллінз,— твердо сказав він, — мене звуть Флайн. Я агент Спілки Охорони Громадян. Наша організація суто благодійна, в неї немає ніяких комерційних інтересів, і єдина мета, яку вона ставить перед собою, — захищати таких, як ви, від можливих помилок на життєвому шляху.

— Ви хочете сказати, що не належите до класу А?

— Ви глибоко помиляєтесь, сер, — спокійно і з гідністю промовив Флайн.— Клас А — це не соціальна категорія, як ви, мабуть, гадаєте. Це лише форма кредиту.

— Форма чого? — приголомшено спитав Коллінз.

— Форма кредиту.— Флайн зиркнув на годинника.— У нас мало часу, отже я спробую говорити стисло. Ми живемо в епоху децентралізації,

містере Коллінз. Наша промисловість, торгівля і заклади сфери послуг у значній мірі роз'єднані часом і простором. Корпорація "Утилізатор" є дуже важливою сполучною ланкою. Вона перевозить товари з одного місця в інше і виконує інші послуги. Ви мене зрозуміли?

Кодлінз кивнув.

— Звичайно, кредит надається автоматично. Але, рано чи пізно, за все треба платити.

Слово про плату неприємно різало слух. Заплатити? Не таке вже високоцивілізоване це суспільство, як йому спершу здалося. Адже ніхто не говорив про плату. Чому ж тепер порушують це питання?

— Чому ніхто не зупинив мене? — запитав Коллінз у відчаї.— Адже вони повинні були знати, що я не кредитоспроможний.

Флайн дохитав головою.

— Питання про кредитоспроможність вирішується самою людиною, а не встановлюється законом. У цивілізованому світі кожний індивідуум має право вирішувати самостійно. Мені дуже шкода, сер.— Він глянув на

годинника і протяг Коллінзу аркуш паперу, який щойно проглядав.— Подивіться на цей рахунок і скажіть, чи все в ньому правильно.

Коллінз узяв папірець і прочитав:

Один палац з обладнанням — 450 000 000 кр.

Послуги такелажників фірми "Максима Олф" — 111 000 кр.

Сто двадцять дві танцівниці — 122 000 000 кр.

Бездоганне здоров'я — 888 234 031 кр.

Коллінз швидко пробіг очима увесь рахунок. Загальна сума була трохи більшою, ніж вісімнадцять мільярдів кредитів.

— Зачекайте! — вигукнув Коллінз.— Ви не можете вимагати з мене таких грошей. Утилізатор звалився до мене в кімнату невідомо звідки, просто випадково!

— Я сам збираюся звернути їхню увагу на цей факт,— сказав Флайн. — Хто знає? Можливо, вони будуть менш вимогливі. Гадаю, треба спробувати; гірше не буде.

Підлога захиталася у Коллінза під ногами. Обличчя Флайна почало розпливатися.

— Час вийшов,— сказав Флайн.— Нехай вам щастить.

Коллінз заплющив очі.

Коли він знову розплющив їх, перед ним лежала похмура рівнина, яку обступили скелясті гори. Пронизливий вітер стьобав йому обличчя, небо стало сіро-сталевого кольору.

Якийсь обшарпаний чоловік стояв рядом із ним.

— Тримай,— сказав він і простяг Коллінзу кайло.

— Що це?

— Кайло,— терпляче пояснив чоловік.— А там он — каменярня, де ми з тобою разом із іншими будемо добувати мармур.

— Мармур?

— Саме так. Завжди може знайтися якийсь ідіот, котрому потрібен мармуровий палац,— пояснив чоловік, криво посміхаючись.— Можеш звати мене Янг. Певний час нам доведеться працювати разом.

Коллінз тупо дивився на нього.

— Як довго?

— А ти сам підрахуй,— сказав Янг.— Тут платять щомісяця п'ятдесят кредитів, аж поки повернеш борг.

Кайло випало з рук Коллінза.

Вони не можуть так вчинити з ним! Корпорація "Утилізатор" має зрозуміти свою помилку! Адже це їхня вина, що машина провалилася в минуле. Невже їй не зрозуміло?

— Тут якась дивовижна помилка! — сказав Коллінз.

— Ніякої помилки немає,— мовив Янг.— У них велика нестача робочих рук, от і поповнюють лави працівників як тільки можуть. Першу тисячу років буде важко, а потім нічого, звикнеш.

Коллінз поплівся слідом за Янгом до каменярні, потім зупинився.

— Першу тисячу років? Я стільки не проживу!

— Проживеш! — запевнив його Янг.— Тобі ж дали безсмертя, невже забув?

Так, це правда. Він попросив собі безсмертя якраз у ту хвилину, коли вони відібрали у нього утилізатор. А може, вони узяли його потім?

Тут Коллінз дещо згадав. Дивно, але він не пам'ятав, щоб у тому рахунку, що його пред'явив Флайн, зазначалося безсмертя.

— А скільки вони нарахували мені за безсмертя? — поцікавився він.

Янг глянув на нього і розсміявся.

— Не прикидайся наївним, друже. Пора вже тобі самому зметикувати.

Він підштовхнув Коллінза до каменярні.

— Ясно й так, цим вони нагороджують задарма.